SPORTUL magazin

Unde eşti, Tache?

Între mine şi Tache Caralulis au stat, într-o seară lungă de ianuarie, un vraf nesfîrşit de tăieturi din ziare vechi, un album doldora de fotografii şi o sticlă (mică) de coniac (bun). Le-am terminat pe toate abia după miezul nopţii. Cele citite şi auzite, pot face subiectul unui roman, pe care nu-l voi scrie niciodată. Dar cîte ceva, tot am să pun pe hîrtie, fiindcă merită — cu certitudine — să fie îmbrăcate în litera tiparului.

Să scriu despre acel subţirel licean din Bucureşti care, în 1932, la prima sa ieşire pe un teren de tenis, în competiţie oficială, cîştiga titlul naţional de juniori. Avea doar 15 ani Cristea Caralulis, cînd îşi alegea iubita ce n-avea s-o părăsească toată viaţa — eleganta racheţă de tenis...

Să mai scriu că, numai după doi ani, făcea clipe grele celui de al doilea tenisman al Iugoslaviei, temutul Palada (5—7, 3—6). Iar în 1936, după ce plecase de la rugby cu gălăgie şi un picior rupt şi vindecat în ghips, intră în finala campionatului naţional de seniori, unde cedează prietenului său de mulţi ani mai apoi, suplului — pe atunci — „Cucu" Schmidt.

Se bucură şi acum, pentru succesul din 1937 la campionatele internaţionale, cînd cîştiga titlul, învingînd pe jucătorul cotat atunci cu nr. 6 în Europa, polonezul Tarlowski. Tot în 1937 devine campion naţional şi debutează în echipa României pentru Cupa Davis luînd, la Zagreb, cîte un set faimoşilor Puncec şi Palada. Dar meciul se pierde cu 0—5.

Un an mai tîrziu, la Harrogate, românii Caralulis şi Schmidt fac adevărată senzaţie cedînd la mare luptă în faţa echipei Angliei: 2—3. Caralulis culege aplauze, învingîndu-l pe Shayes.

Trei ediţii la rînd ale „Cupei celor 3 capitale" (Bucureşti — Sofia — Belgrad) revin românilor, în formaţia Caralulis, Schmidt, Tănăsescu, Reti. Iar la turneul balcanic de la Atena, din 1937, românul Caralulis intră în finală, pierzînd după o luptă dramatică cu Stalios: 6—2, 6—3, 4—6, 2—6, 4—6 (de la 4—1...).

Neuitat va fi meciul cu echipa Germaniei, în 1943, în care românii fac un veritabil act de curaj ridiculizîndu-şi adversarii: 5—2! Dublul Caralulis — Schmidt dispune cu brio de celebrii Eppler — Koch.

Vin apoi multe finale, multe victorii, flori şi aplauze pe Riviera anilor de după război, unde Tache Caralulis — acum un nume în tenisul european — împarte lauri cu partenerul său Costică Tănăsescu. Acolo, apoi la Roland Garros, îi învinge pe Budge Patty, Bolelli, Destremeu, Kukulievici, Cernik, Del Bello.

Echipa României rămîne victorioasă asupra Ungariei şi Poloniei cu 7—0 (Asboth, Skonecki înfrînţi !...), iar cu puternica Italie face 4—4 (pierzînd nemeritat ultimul simplu).

Dar meciul cu Franţa din 1948? Să mai scriu o dată că românii au condus cu 2—0, datorită splendidei victorii a lui Caralulis în faţa marelui Marcel Bernard (3—6, 6—3, 6—2, 6—3) şi a lui Gogu Viziru la Destremeau. Tache este şi azi convins că am fi cîştigat jocul dacă Schmidt nu se îmbolnăvea lăsînd dublul fără şanse.

A mai fost campion în 1952 (o pauză în seria celor 6 finale pierdute la Gogu), iar în 1959 — la 40 de ani! — cîştiga ultimul său titlu de dublu, al 12-lea. Şi mai sînt 5 titluri de dublu mixt, ultimele cu Julieta Namian.

Şi cîte nu mai sînt...

★

Coloanele de ziar s-au îngălbenit de vreme, fotografiile sînt scorojite, bărbatul drept ca bradul care-mi stă în faţă se va încovoia şi el, cîndva, sub povara anilor. Ce rămîne din meciurile jucate de Caralulis? Din victoriile lui? Din aplauzele culese de la spectatori şi spectatoare în tribunele atîtor tenis-cluburi? Nimic, oare... Nu e aşa. Fiindcă Tache Caralulis va rămîne pentru tenisul nostru nu numai un mare jucător, ci — mai ales — un pedagog fără egal. Elevii săi vor juca pentru el, de aci încolo.

Nu vreau să rănesc susceptibilităţile nimănui. Avem cîţiva foarte buni antrenori de tenis. Toţi îmi sînt prieteni. Dar cu riscul de a supăra pe cineva, voi spune că Tache este cel mai bun. Nimeni ca el n-a reuşit să demonstreze practic corectitudinea şi eficienţa unui procedeu tehnic. Nimeni n-a putut să insufle elevilor săi atîta dorinţă de a progresa, cum a făcut-o el. Nimeni, în sfîrşit, nu se poate mîndri cu o atît de bogată pleiadă de jucători care au ajuns la titlurile de campioni naţionali, după ce au transpirat din plin la antrenamentele sale: Zacopceanu, Anghelescu, Cristea, Julieta Namian, Boaghe, Mărmureanu, Ţiriac... Da, Ion Ţiriac, care a început tenisul sub Timpa braşoveană, datorează totuşi antrenorului bucureştean mult din bagajul său de măiestrie. Îmi amintesc să-l fi întrebat cîndva pe Ion cum se antrenează pentru un meci cu Lejus şi să primesc răspunsul: **„...Joc cu Tache. E singurul care ştie să-mi scuture bine braţul!".**

Cu maestrul sportului Cristea Caralulis la conducerea echipei, au reuşit tinerii tenismani ai României să realizeze acea excelentă — şi nesperată — performanţă din 1958, calificîndu-se în turneul final al Cupei Galea.

★

Şi iată-ne lungind prea mult vorba, fără să fi spus esenţialul. Pe cine antrenează acum Caralulis? Pe nimeni... Sau aproape pe nimeni. Undeva la ştranduri are, vara, cîteva terenuri la care vin copii cu sutele ca să înveţe tenisul de la un mare profesor. Vin şi părinţii lor, cărora le place să joace pe lîngă glorioasa vedetă de altădată. Doar atît.

Nu prea e limpede, de ce un antrenor ca Tache Caralulis nu pregăteşte pe tenismanii de performanţă, cei care merg peste hotare să ne reprezinte mişcarea sportivă. Aşa ar fi logic şi firesc. Acolo, în preajma racheţelor noastre de vîrf, este şi locul lui Caralulis. Nu vrea? **Să-l oblige cineva.** Simplu.

Radu VOIA

Maestrul sportului Cristea Caralulis, fotografiat la Brno, în 1954, cu prilejul uneia dintre ultimele competiţii internaţionale la care a reprezentat culorile ţării

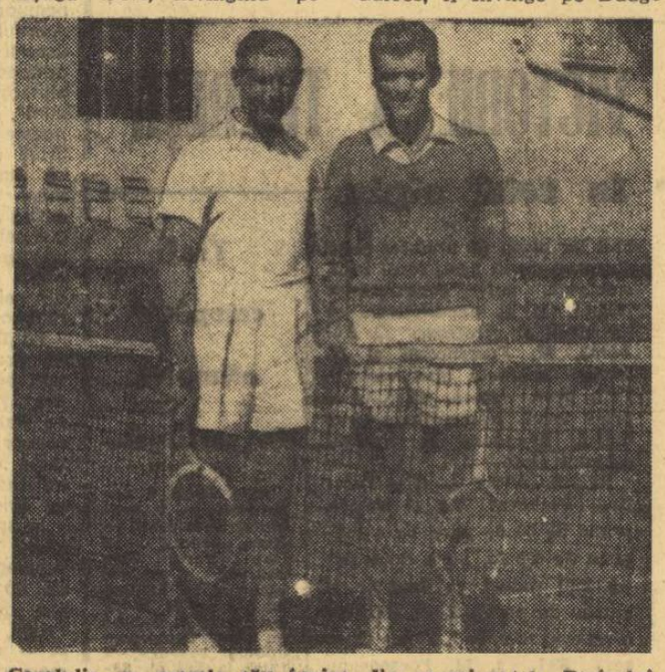

Caralulis, cu marele său învins din campionatele Parisului, în 1948, celebrul tenisman american Budge Patty

FEMEIA ŞI SPORTUL

Femeia a pătruns tîrziu în arenele întrecerilor sportive. Totuşi, chiar legendele antice menţionează evenimente de natură sportivă la care au luat parte femeile. Astfel, se spune că la jocurile funebre în cinstea legendarului rege Peleas (tatăl lui Achile, de jure), o tînără pe nume Cyrena a cîştigat o cursă de alergare pe jos. Legenda menţionează că, pentru isprava sa, Cyrena a primit în dar de la Apollo doi cîini de vînătoare...

Drumul femeilor pe calea sportului a fost deschis la începutul secolului nostru, cînd ele au fost admise la a doua ediţie a Jocurilor Olimpice moderne (1900), la întrecerile de tenis şi golf, sporturi care, după cum scria atunci romancierul Henri Duvernois, referindu-se în special la primul, „dezvoltă admirabil graţia şi frumuseţea gestului, iar fetele au înţeles acest lucru".

În acelaşi an, o vieneză, Wallinga de Isăcescu (română după tată) a făcut o tentativă în care nu reuşise decît un singur bărbat pînă atunci (căpitanul englez Webb în anul 1875) — traversarea Canalului Mîncii. Temerara înotătoare a abandonat, însă, după 10 ore (30 km parcurşi în zig-zag), obligată la aceasta de frigul extrem de puternic.

În 1903, un mare ziar parizian a organizat, sub patronajul marei tragediene Sarah Bernard, „o cursă a midinetelor" între Tuileries şi Longchamp (12 km). Cîştigătoarea obţinea un angajament la „Olimpia". La start s-au prezentat 2 500 de fete şi femei pînă la vîrsta de 50 de ani (!). Rezultatul a fost dezastruos, puţine dintre concurente reuşind să termine cursa şi acestea într-o situaţie jalnică, datorită lipsei de antrenament. Presa a luat atitudine violentă împotriva unor astfel de întreceri, dar nu a stăvilit elanul femeilor pentru sport.

În Anglia, Suedia şi alte cîteva ţări, femeile veneau în număr mare să joace tenis şi golf, dar şi pentru a se antrena la curse de viteză, sărituri în lungime şi înălţime, aruncarea suliţei, discului şi chiar a greutăţii.

Olimpiada din 1912 consemnează un progres evident în ce priveşte admiterea femeilor. Acestea participă, în plus, la înot, scrimă, sărituri şi patinaj.

Intrarea tîrzie în arena sportivă a făcut ca discrepanţa dintre performanţele lor şi cele ale bărbaţilor să fie mult mai mare decît astăzi.

În ceea ce priveşte ţara noastră, fetele sînt admise pentru prima oară la Institutul Naţional de Educaţie Fizică, în cel de-al treilea deceniu al secolului nostru. Printre îndrumătorii primelor studente în sport se aflau şi trei profesoare, suedezele Vera Asker, Klara Lanz şi Britte Norman.

Astăzi, femeile practică aproape toate sporturile, dovedind, cu prisosinţă, că sînt capabile uneori de rezultate ieşite din comun. O demonstrează în mod strălucit cele obţinute de ele la ultimele întreceri olimpice. Iar pentru noi, nume ca Viorica Viscopoleanu, Lia Manoliu, Mihaela Peneş, Ileana Silai, Viorica Dumitru etc. înseamnă aur, argint şi bronz glorie şi prestigiu pentru sportul românesc.

col. rez. Ilie DUMITRESCU

DE SEZON

ULLR = Zeul schiorilor. El îi ajută pe schiori, atunci cînd cad, să constate grosimea stratului de zăpadă precum şi rezistenţa schiurilor şi a picioarelor.

BOCANC = Confidentul schiului.

TELE-SCHI = Un urcuş în care soarta picioarelor este la discreţia mîinilor.

POARTA DE CONCURS = Spaţiu limitat de 2 fanioane, a cărui cheie stă în... picioarele concurentului.

SCHIOR ÎNCEPĂTOR = Deschizător de pîrtii noi, care nu ţine seama de brazi, şanţuri şi alte obstacole.

CĂZĂTURA = Prima figură pe care trebuie s-o cunoşti cînd înveţi să schiezi. Ea este indicată atunci cînd lasă urme numai pe zăpadă. În caz contrar, se poate spune că „unde nu-i cap, vai de picioare".

GROAPĂ ÎN ZĂPADĂ = Cartea de vizită a începătorului.

OLIMPIADA ALBĂ = La început este văzută de către toţi concurenţii într-o singură culoare: verde. La sfîrşit, pentru unii este roză, pentru alţii... albă.

prof. Stelian GHEORGHIU

Duminicile unui nesportiv

„ORIENTERING"

Cu toate că se simte bine pe schiuri şi îl fură goana peste întinderile de zăpadă, omul din nordul continentului — finlandez, suedez sau norvegian — se socoteşte totuşi nedreptăţit, un oropsit al soartei, aruncat acolo, în partea de sus a globului, unde şase luni pe an nici o floare, nici un fir de iarbă, nici un pom verde, nici o amăgire caldă nu-i încîntă sufletul şi nu-i dogoare epiderma. De la sfîrşitul lunii octombrie, în nopţile care se lasă curînd după ora prînzului peste fabuloasa lor lume de apă şi stînci, tînjesc după anotimpurile calde, în timp ce apa de cafele sau ceai toarce leneş pe reşourile electrice. Tînjesc după sportul lor specific, îndrăgit din copilăria primei şcoli, căruia suedezii i-au spus orientering — orientare! E un sport pasionant, practicat de întregul popor, pînă la ultima limită a puterilor fizice. Am cunoscut suedezi care îl mai făceau la vîrsta de optzeci de ani, cu entuziasmul şi prospeţimea din tinereţe, vorbindu-mi despre el cu un accent de admiraţie sinceră.

Sportul acesta, constînd din cursele mai lungi de orientare, a fost „inventat" în 1918 de maiorul Killander, devenind o deprindere şi, totodată, o binefacere pentru industria turistică pe care a stimulat-o. Este, cum spunea Dominik Birmann — autorul unei frumoase monografii despre Suedia, publicată în seria franceză a Atlasului călătorilor de editura Rencontre din Lausanne — o codificare a gustului pentru spaţiu şi voiaj al suedezilor, al popoarelor din zonele de lungă hibernare ale Europei. El constă din regăsirea, într-un timp scurt, a anumitor repere, cu ajutorul hărţii şi-al unei busole, în cursul hoinărelilor libere prin natură, pe malul mării sau al apelor curgătoare, prin păduri încîlcite sau pe podişuri cu tufe pipernicite şi pămătufuri de vegetaţie colorată, pe poteci care urcă pieptiş coastele, în răcoarea mestecenilor şi a bradului, în frăgezimea umedă a dimineţilor cu aburi călători. Se cultivă pe jos, în automobil, călare, în lotci zvelte şi agile, chiar şi iarna pe schiuri deşi adevăratul lui sezon începe în aprilie şi se isprăveşte o dată cu cele dintîi brume, cînd fereastra cu termometrul agăţat afară se broboneşte cu sideful iernii şi zarea înaltă a crestelor stîncoase se înfăşoară în pîcle. Figurează în programul de educaţie fizică şi sport al şcolilor, peste trei sute cincizeci de mii de adulţi sînt captivaţi de farmecele diverse ale „orientării", iar marea probă anuală, de 96 kilometri pe jos, într-un teren de munte nejalonat, este una dintre cele mai gustate competiţii sportive ale ţării.

Suedezul redevine atunci vikingul de odinioară, în travesti modern, care uită pe-o zi—două apăsarea zidurilor de beton ale aşezărilor urbane. Nimic nu mai împiedică osmoza dintre el şi natură, stare care îi restituie ingenuitatea primară, o disponibilitate fără limită la solicitările mineralului şi vegetalului.

— Omul devine astfel mai frumos şi mai puternic, fiindcă se lasă luat la braţ de chemarea spaţiilor infinite — îmi spunea Jan Gehlin, preşedintele Societăţii scriitorilor din Suedia.

M-a invitat şi pe mine, la început de iarnă, într-o lotcă albă, în care am pornit domol pe-un rîu cu draperii de mesteceni, pe lîngă holde de papură îngheţată şi sub o boltă durată parcă din albastrul Voroneţului. Şi, în timp ce peşte undele tot mai sprintene pescăruşi zoriţi îşi fluturau aripile de nea, ne îndreptam spre lumina trandafirie a zării, unde starostele scriitorilor din ţara cu multe geruri trebuia să afle reperul „orientării" sale din acea zi. L-a şi găsit, spre bucuria mea, fiindcă era un motel, în al cărui bufet ne aşteptau, calde, chiftele din peşcărie, brînză dulce, dulceaţă de zmeură şi cîte-un grog aburind. Am lăudat tot timpul, convins adînc, virtuţile... finale ale naţionalului orientering!

George SBÂRCEA

răspunde Ion Poştaşu

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. 25 de puncte pentru catrenele trimise pe marginea meciului cu Anglia!

După prima performanţă mare obţinută în deplasare
Despre ceaţa londoneză,
Pretutindeni e ştiut,
Deci, cu-atît mai lăudabil
Că băieţii s-au... văzut!

Banks, către Dumitrache, la executarea penalty-ului.
— Resping doar cu-n boeanc,
Ţi-o spun fără ocol.
— Hai, lasă-te de... BANK (S).
Nu vezi că este gol?

P. GHERMAN, LUDUS, în ediţia 1965—1966 a diviziei A la fotbal, Siderurgistul Galaţi a învins pe Rapid, la Bucureşti (meciul a avut loc pe stadionul 23 August") cu 2—1. Această mare surpriză avea să însemne începutul dramei giuleştene din acel an: din campioană sigură (5 puncte avans asupra Petrolului), locul al doilea, în final, cu... 6 puncte în urma ploieştenilor!

I. MAGDALINIS, BÎRLAD. Este ...1—0 pentru dv., în disputa cu fratele. În cadrul preliminariilor olimpice din 1964, la Sofia, reprezentativa României a învins naţionala Bulgariei cu 1—0, prin golul înscris de Koszka.

CONSTANTIN IANCU, COMUNA GĂLBINAŞI. De ce n-a jucat Fl. Voinea, în ultimul timp, în echipa naţională a României? Sînteţi singurul care regretaţi acest lucru! Dacă ar fi fost selecţionat, probabil că întrebarea dv. ar fi sunat altfel: de ce A JUCAT Fl. Voinea în echipa naţională?

G. IARCA, BUCUREŞTI. Petrolul a fost la un pas de a elimina pe F.C. Liverpool, campioana Angliei, în ediţia de acum trei ani a C.C.E. Învinşi cu 2—0 la Liverpool, ploieştenii au cîştigat tot la o diferenţă de două puncte, 3—1, acasă, englezii avînd mult noroc în acest al doilea meci. La Bruxelles, în partida decisivă, Liverpool a învins cu 2—0.

MARILENA, BUCUREŞTI. Cu toate că m-aţi prevenit în rîndurile introductive că „întrebarea mea nu face parte din sfera rubricii dv.", totuşi ea m-a pus... K.O. Vreţi să ştiţi care este adresa lui... Aristotel Onassis! De ce? Aţi auzit că e pe cale să divorţeze? Oricum, nu-i cunosc adresa. Eventual, aţi putea apela la cunoştinţele poştaşului revistei „Lumea". Te pomeneşti însă că el este ocupat să răspundă unui cititor care îi cere date biografice despre Dumitrache, de la Dinamo Bucureşti!

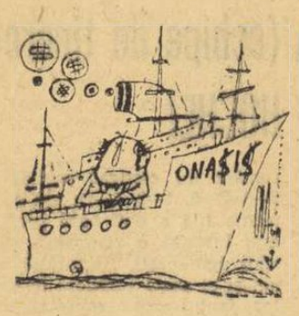

BAZIL BORCA, ORAVIŢA. A fost, în primul moment, o confuzie. Nu Amancio, de la Real Madrid, a fost înjunghiat mortal la o staţie de benzină din Rio de Janeiro, ci un fotbalist brazilian, cu numele de Francisco Amancio dos Santos.

SANDU ION, VALEA URSULUI. Nu pot decît să apreciez precizarea pe care o faceţi că cele două poezii trimise sînt „compoziţii proprii". De ce să cadă bănuielile asupra altora?...

T. STELIAN, BUCUREŞTI. Meciul Braziliа — Bulgaria, disputat în cadrul turneului final al campionatului mondial de fotbal din 1966, s-a încheiat cu scorul de 2—0 în favoarea brazilienilor. Ambele goluri au fost înscrise din lovituri libere. Autorii golurilor: Pele şi Garrincha.

GH. POPESCU, BUCUREŞTI. V-aţi gîndit la cîteva filme adecvate:
PACE NOULUI VENIT (Domide, în lotul A).
NEÎNŢELESUL (Coman).
STRĂINUL (Martinovici, în lotul A).

FLORIN OVIDIU, BUCUREŞTI. Baschetbaliştii Chirluţă (Politehnica Timişoara) şi Prie (Universitatea Cluj) au abandonat activitatea competiţională.

Ilustraţii: N. CLAUDIU

ABANDONAŢI PROCEDEELE VECHI!

TEHNICA VINE TOT MAI MULT ÎN AJUTORUL GOSPODINELOR! NOUL TIP DE ASPIRATOR DE PRAF „PRACTIC", DE O CONSTRUCŢIE MODERNĂ, VĂ SCUTEŞTE DE EFORT ŞI VĂ ECONOMISEŞTE TIMPUL

Aspiratorul de praf PRACTIC înlătură praful şi impurităţile de pe duşumele, pereţi, mobilă, covoare, haine, tapiţerie şi din locurile greu accesibile (radiatoare).

PRACTIC poate fi utilizat şi pentru pulverizarea de lichide.

PRACTIC are un consum redus de energie electrică (15 bani pe oră).

Preţul aspiratorului de praf PRACTIC este de 785 lei.

Se vinde şi cu plata în 7 rate lunare, acontul fiind de numai 118 lei.

CÎŞTIGĂTORII DE EXCURSII LA PARIS DE LA TRAGEREA EXCEPŢIONALĂ LOTO DIN 21 IANUARIE 1969

La tragerea excepţională LOTO din 21 ianuarie 1969 au fost acordate şi 50 de excursii la Paris prin O.N.T. Carpaţi, cu avionul, de circa 8 zile

Excursiile au fost acordate prin tragere la sorţi variantelor cîştigătoare la categoria a IV-a, ele revenind următorilor participanţi:

Victoria Pop din Ploieşti, **Mircea Ciobotaru** din comuna Movilita — Panciu, **Iulia Descaiu** din Bucureşti, **Augustin Jucan** din Cluj, **Ion Sotir** din Bucureşti, **Marin Mihalcea** din Piteşti, **Ion Pasăre** din comuna Veneţia de Sus, jud. Braşov, **Vasile Filip** din Braşov, **Dumitru Ichim** din comuna Coarnele Caprei, jud. Iaşi, **Aurel Stoica** din Tg. Mureş, **Nicolae Drosu** din Bucureşti, **Ioana Mănucă** din Bucureşti, **Sevastiţa Rizea** din Bucureşti, **Ioan Cuibu** din Oradea, **Serghei Covali** din Bucureşti, **Francisc Falka** din Reghin, **Dumitru Cîrtoagă** din Piteşti, **Sandor Huszar** din Cluj, **Sterian Grozavu** din Brăila, **Constantin Cornoiu** din Deva, **Gheorghe Cosma** din Cluj, **Frăsineanu Dumitru** din Bucureşti, **Alexandrina Niţu** din Bucureşti, **Nicolae Nejloveanu** din Bucureşti, **Elena Georgescu** din Titu, jud. Dîmboviţa, **Gheorghe Bun** din Oradea, **Ştefan Sîrbu** din Timişoara, **Felicia Dumitrescu** din Braşov, **Maria Prodan** din Ploieşti, **Costache Astezani** din Bucureşti, **Dumitru Nicolescu** din Constanţa, **Ion Grigore** din com. Rădăşeni jud. Suceava, **Constantin Bălaşan** din Craiova, **Ion Cojan** din Constanţa, **Vasile Guţu** din Bicaz, **Gheorghe Burghelea** din Iaşi, **Nicolae Trifan** din Panciu, **Marghit Lukacs** din Cluj, **Evghenia Oprişan** din Constanţa, **Nicolae Trifan** din Panciu, **Florica Răduţ** din Galaţi, **Ştefan Smărăndescu** din comuna Săcele, jud. Braşov, **Constantin Ionescu** din Reşiţa, **Ioan Popescu** din Craiova, **Ioan Petecuţă** din oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, **Lia Enache** din Bucureşti, **Heinrich Herbert** din Cisnădie, jud. Sibiu, **Ioan Muică** din Ploieşti, **Eugenia Mihăescu** din Slatina, **Cătălina Leprica** din com. Ideciul de Sus, jud. Mureş.

Cîştigătorii vor fi înştiinţaţi în scris, la domiciliu, asupra formalităţilor ce le au de îndeplinit în vederea plecării în excursie

EXCURSIILE SÎNT TRANSMISIBILE.